

РЕШЕНИЕ

№ 21838

гр. София, 25.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕ
С

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4205** по описа за **2025** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Р. Р., чрез юрк. Б. Л., срещу Решение № 1037/19.03.2025г., постановено по НАХД № 15506/2024 г., по описа на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 134-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш, серия К № 7452664, издаден от СДВР, с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв., за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от с.з.

Иска се отмяна на оспореният акт, като неправилен и незаконосъобразен. Твърди се нарушение на съдопроизводствените правила при постановяване на оспореното решение, изразяващо се в неправилно установяване на фактите, обосновали издаването на ЕФ. Сочи се, че субекта на административното нарушение е неправилно определен. При съставяне на ЕФ са налице допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорачаване на административнонаказателното производство и ограничаване правото на защита на нарушителя.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, представлява се от юрк. К., която поддържа касационната жалба.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представлява. В писмено становище от 13.06.2025 г. /л.29 и сл./, излага подробни

съображения за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, при наличие на обективизирана писмена претенция от страна на касатора. Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, XIII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл.218 ал.1 и ал.2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 08.05.2023г. в 10:19 часа в [населено място], по [улица]до гробищен парк „Б.“, с посока на движение от Околовръстен път към [улица]е засечена скоростта на движение на МПС “Пежо 208“, с регистрационен номер СА 4397 ХС. Отчетена е скорост на движение 73 км/ч, при разрешена 50 км/ч или превъзпитие с 23 км/ч. Като собственик, на когото е регистрирано МПС/ползвател е „ЛИЗИНГОВА КЪЩА СОФИЯ ЛИЗИНГ“ ЕАД със законен представител Р. А. Р.. Въз основа на тези данни е издаден електронен фиш от СДВР за налагане на глоба в размер на 100 лева на собственика на автомобила – Р. Р. /като законен п-л на „ЛИЗИНГОВА КЪЩА СОФИЯ ЛИЗИНГ“ ЕАД/ за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Описаната фактическата обстановка решаващият състав на съда е установил въз основа на съдържащите се в приобщената по делото административнонаказателна преписка доказателствени материали, а именно: разпечатка от техническото средство за регистрирани нарушения на максимално разрешената скорост, протокол за проверка, писмо от БИМ, справка за водача, заповеди, снимков материал, лизингови договори и другите приложени писмени доказателства.

За да потвърди ЕФ СРС е приел, че Р. от обективна и субективна страна е нарушил разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, за което законосъобразно и е наложено административно наказание.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП урежда максималните скорости на движение, с които водачите на МПС следва да се съобразяват, при движение в населено място и извън него, съобразно категорията МПС. Отклонение от това правило е въведено в ал. 2, в която е посочено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превъзпита, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая не е спорно, че участъка от пътя, по който е управлявано процесното МПС е бил с ограничение от 50 км.ч.

Измерената величина на скоростта, с която е управлявано процесното МПС е 73 км.ч., т.е.

налице е 23 км.ч. превишение. Скоростта е установена с ATCC CORDON M2 № MD 1197, за което е представено Удостоверение за одобрен тип №558-02-01-01/1-17-3/13.06.2017г. Следва да се отбележи, че в цитираното удостоверение е посочено, че е със срок на валидност от 10 години, считано от дата на издаване, т.е. 13.06.2027 г. Следователно средството може да бъде използвано за измерване на скоростта. Единственото условие е ATCC CORDON M2 № MD 1197, с която е констатирано нарушението да е преминала метрологична проверка, а в случая такава е извършена на 13.03.2023г.-14.03.2023г. г., видно от протокол № 022-СГ-ИСИС. Всичко изложено обосновава извод, че към датата на използване на ATCC CORDON M2 № MD 1197 /08.05.2023 г./, същата е била в период на валидност на извършената метрологична проверка.

Съгласно чл. 188, ал. 1 ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Според ал. 2, когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство.

В конкретния случай няма спор, че собственик на МПС е „ЛИЗИНГОВА КЪЩА СОФИЯ ЛИЗИНГ“ ЕАД, а законен представител на дружеството е именно наказаното лице – Р. А. Р.. В случая глобата е наложена на законен представител на юридическото лице, като няма доказателства, същият да е предоставил информация за друго лице, което на посочените дата и място да е управлявало процесното МПС. При това положение законодателят е предвидил глобата да се налага именно на физическото лице, представляващо дружеството.

Видно от съдържанието на ЕФ, на наказаното лице е предоставена възможност съгласно чл. 189, ал. 5 ЗДвП да представи писмена декларация с данни на лицето, извършило нарушението и копие на СУМПС. Такава декларация не е представена, поради което законосъобразно е наложена глоба на представляващия юридическото лице.

Юридическите факти, обуславящи ангажирането на административнонаказателната отговорност на касатора са безспорно установени, субсимири са под съответните материално-правни норми, а при издаване на ЕФ не се констатира съществени нарушения на процесуалните правила, поради което изводите на съда за законосъобразност на издадения електронен фиш са правилни.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно-чл.348, ал.1, т.2 НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, вр.чл.218, ал.2 АПК: съществени процесуални нарушения, свързани с правораздавателната власт на СРС, законността на състава, дължимата за съдебното решение писмена форма и нейните реквизити, както и със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Предложената от СРС аргументация е съответна на фактическите установявания по делото и отговаря на възраженията на жалбоподателя. Поради това, касационната инстанция намира за ненужно да я преповтаря, като на основание чл.221, ал.2 АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН препраща към

мотивите на оспореното решение.

По изложените съображения, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода от спора, основателно е искането на процесуалния представител на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във вр. чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, касаторът следва да бъде осъден да заплати на СДВР възнаграждение в определен от съда размер от 80 лв.

Поради това и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1037/19.03.2025г., постановено по НАХД № 15506/2024 г., по описа на Софийския районен съд , Наказателно отделение , 134-ти състав.

ОСЪЖДА Р. А. Р. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80.00 лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Съдия: